

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Kedd

34. szám.

Pest, majus 29-kén 1849.

E lap megjelenik minden estve, vasárnapot kivéve. Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten házhozhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el. Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban (Országuton, Kunevalderház) és minden postahivatalnál. Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. — Egyes szám 3 kr. pp.

Pest, majus 29-kén.

Sokan maig olly illusióban élnek, mintha szabadságharcunk sikerére nagy nyomatéma volna annak, ha ez vagy amaz kormány a parlamentben egy pár szépen hangzó phrasist vágott rólunk az interpelláló követ szemé közé.

Mások plane már a segítségünkre rendelt szuronyokat is meglátják széles jó kedvükben.

Mindez nem egyéb, mint híú gyönyörködés az illusiók tarka országában.

De egyuttal bizalmatlanságra mutat önnön erőnk iránt.

Sokan képzelni sem tudják, hogy a magyar magára hagyatva bírjon valami fényesebb eredményt felmutatni a világ előtt. Kik Windischgrätz bitor uralma alatt négy hónapot átszenvedtek, megfogni alig bírják, honnan került elő annyi győzelem, hogy a gőgös zsarnok elhuzódni kénytelenítettett körükből. A pestiekre nézve szinte jótékony hatású volt, hogy a budai ostrom előttük folyt le, — láthatták a magyar vitézséget egész ereje teljében, hogy bizzanak az igazságos ügy diadalában.

A nagyobb rész már ki is gyógyult félnétségéből. Csak még az a rejtély előttük, hol szerztünk annyi fegyvert! És ekkor megint elkezdének ábrándozni külső hatalmak segítségéről, mert nem hishetik, hogy Nagyvárad és a győzelmek elég fegyvert adhattak volna. Pedig mégis úgy van.

Azon illusióból is ki kell hát gyógyulni, mintha a kormányok rokonszenvi nyilatkozata valamit lendítene győzelminken.

Czifra szóbeszéd az egész, mire építeni csak gondatlan könnyelműség tudna.

Mit használna nekünk Franciaország legtitesebb sympathiája, ha magunk erőtelenek volnánk? Avagy tán Anglia mindjárt Fiume alá hozza hajóhadát, mint az ősszel némelyek hirdették, mert hinni szerették?

Mit az ember megtörténtnek ohajtana, utóbb elhiszi, hogy csakugyan megtörtént. Illyen volt a Jellachich elfogatásáról keletkezett hir.

Soha se ámitgassuk mi magunkat, ne sokat törődjünk azzal, hogy ez vagy amaz kormány rólunk emlékezni méltóztatott.

Az európai kormányok politikáját piszkos önérdék vezetli, kormányuk jobban török fejüket a statusquo fentartásának módjairól, mintsem egy ezt megzavaró mozgalom iránt rokonszenvet táplálni ráérjenek.

Ritka kormány az, melly a szabadságnak őszinte barátja volna, hanem barátja a hatalomnak, melly őt fölemelte, és hol magát megtartani törekszik.

Többnyire — bár az ellenzék padjain más-kép nyilatkoztak a jó urak, — elődeik példáját követik a kormányférfiak, sőt igen sokszor öröklik politikájukat is, mellyet, míg a hatalom szerkére nem kaptak, a legdühösebben támadának meg egykoron.

Kivált a külső politca majd minden nemzetnél a leggyalázatosabb, — azért a kormányoknál ügyünknek támaszt keresni, nem igen érdemel fáradságot.

A diplomatiának csak annyira kell munkálódni részünkre, hogy ellenszenv ne gerjesztessék ellenünk és tettelegességekre ne határozza magát a külhatalom.

Nekünk a sympathiákat keresnünk nem szükséges, ime Lengyelország mit nyert vele? Nagy volt iránta mindenfelé a sympathia, s ők erre építvén, odajutának, hogy az orosz által elnyomattak, a kik aztán nagyot kacagtak a sympathizálók és sympathizáltak szemé közé.

Avagy Krakkó bombáztatását, az ottani köztársasági parány elnyomását, a bekeblezést meggátolhatta-e a diplomatia tintás fenyegetése.

Hol fegyverek határoznak, ott a diplomatia tolla nagyon gyengén fog. Napoleon diplomatiája hatalmas volt, mert karddal irt.

Mi szinte csak fegyvereinket csattogtassuk úgy, hogy megrémüljenek reá a zsarnokok: a népek sympathiája felénk fordul, sőt a kormányok is tán egy kissé kényelmesebbnek érzendik, ha velünk értekezhetnek, mintha nélkülök fejeznők be a megkezdett művet.

Soha se várjunk mi sem innen sem amonnan a kormányoktól segítséget. Rokonszenvet is a szomszédban gerjeszszünk, azaz, vigyük oda fegyvereink hatalmát, és szabadítsuk meg a népet jármától.

Lengyel, Oláhország lesznek a mi természetes szövetségeseink, kikre majd később támaszkodhatunk, de most az egész munka terhe vállainkon nyugszik.

Lengyel, oláh és német szomszédainknál kell nekünk tehát nem csupán fegyverrel, de szóval is hatnunk. Ismertessük meg őket viszonyainkkal, ügyünk állásával, tanítsuk meg őket a szabadság eszméire, a többi magától megy, ha kivált a háttérben villogni fog a honvéd szuronya, mire a nép támaszkodhassék.

Hadd hallgasson rólunk Páris, London, hazudjanak tetszésük s fölvetett szokásuk szerint ezután is a béres lapok: majd elnémulnak, ha győzelmünk hangja ellenállhatlanul áttör a zsoldos hazugságok fellegrétegein.

Bizzunk magunkban és ügyünk igazságában: de készüljünk is ám, mintha félvilággal kellene megküzdennünk.

Félre az illusiókkal, — hanem tegyünk.

Ne számítgassuk a rokonsz. nveket, — hanem inkább erőnk.

Ezzel legyünk tisztában és ne n lesz annyi félelmes arcz.

Hivatalos tudósítás.

Major József, a borsodi védsereg II. százada századosa jelentéséből a minisiterelnökhöz.

Rózsahegy, majus 21-én 1849. Sass orosz tábornok f. hó 16-án Spitzkoviczról elindult 6-7000-ed magával Neumarkt felé, valami 400 kozákot s mintegy 600 osztrák és muszka gyalogságot ágyú nélkül hátrahagyván. A muszkának 2 kr. p. p. napi dija, mit az osztrák kormány 7 pkr. szaporit. Stisnye helységében 15-én zsaroltak, még ártatlan nőkön is erőszakoskodtak, néhányat magokkal el is hurcoltak.

Hitelesen beszélik már többen, hogy a muszka gyalogság elkorcsosult gyáva nép, lovasaik azonban jók, különösen lovaik szépek.

Tegnap Alsó-Kubinban az előőröket személyesen vizsgáltam meg, és Likauka szorosát meg néztem. Az onnan küldött kémünk megjövé, azt mondja, hogy Vogel mult szerdán Puhora, Pruszkau, Harócz és Trencsin helyeken s környékén fektűt, honnan három utvonal visz a határszélékre. Trenk pedig 1500 főnyi erejével Budetin, Teplicska és Variuban fektűt. Szerdán bizonyos, hogy csata volt, s magán hírek örömmel hirdetik a magyar győzedelmet. Beszéli kémem, hogy Trenk 19-én d. e. 11 órakor érkezett volna Terkovára, hol három jó szellemű egyént elfogatott, báromilag megbotoztatta, s foglyokul tartja.

Naponkint özőlenek a lelkes lengyelek, a harcyszomjtól lelkesedve; de mi több, az osztrák táborból naponta számosan jönnek át, elragadtatással harcolandók a magyar szabadságért, f. hó 18-án 12 közlegény, 1 tizedes és 1 dobos Vogel táborából dobszóval rukolt be Beszterczére. Így fogy lassanként az osztrák tábor, elvégre eléri az isten haragja.

A lengyelek beszélik, hogy a muszkák táborában a propaganda perczenként erősbűl, és meglepőleg terjed.

Nem mellőzhetem el árva megyei szlancizai polgár Gallasz József ur nemeslelkűségét, ki a magyar harczfiak részére 50 pár fehérruhát ajánlott, melly ajándékot Görgey ur hadtestének el is küldtem.

Eddigélé már 40 db. fegyvert szerzett csapatom többnyire hurbanistáktól, mellyekért saját

fegyvereinket kicserélvén, azokat a nógrádiak fel-fegyverzésére részint a hradeki sópénztár őrzésére, részint a mozgó nemzetőr-csapat részére átadtam

Hurbanistákat naponta kerítünk kézre. El van fogva Czochius, Jaszenovai evang. lelkész, Divéky Antal árvamegyei alispán a németek alatt, — a vaseczli rector, császári biztos és kapitány.

Végre jelentem, hogy ön miniszterelnöksége tiszteletére csapatom fényes ünnepet ült Rózsahegyen. Harsány zenekar tolmácsolá szivünk érzelmeit. Ez ünnepnek eredménye az: hogy egy mozgó nemzetőr század alakított, kiküldetésük politicus rabok kísérete, s más segédzolgálatok teljesítésére. Ezt tettem Szentiványi Ödön s Görgey őrnagy ur rendeletére. Fogadja miniszterelnök ur csapatom nevében legőszintébb tiszteletemet.

Kedves kötelességemnek tartom az alább következő, folyó hó 24-kén hozzám beküldött levelet a nyilvánosságnak átadni. Teszem ezt meleg köszönettel a kormány részéről, mely örül, ha nehéz pályáján egyes polgárok hazafisága által istápoltatik-, és sebesült honvéd testvéreink nevében, kiket csak úgy lesz képes a haza megjutalmazni, ha ebben egyik polgár másikával versenyeznek.

És tettem e levél közlését azon egyetlen sajnálkozással, miért hogy nem mutathatom be az illetők neveit is? De ezt nyíltan kiköté a szerénység, mely önmagában keresi jutalmát, és nem mások dicséretében.

A levél szóról szóra következőleg hangzik: „Minden honpolgár legszentebb kötelessége, a hon javához, vagy keresete és vagyonához mért áldozatokkal, vagy pedig fegyveres szolgálattal járulni. Ez utóbbira élemedett korom és szemeim gyengesége miatt immár nem levén képes: bátor vagyok tisztelt kormánybiztos urhoz azon alázatos kérelemmel járulni, méltóztatásuk alulírottakat a haza szolgálatában megsérült két oly egyénnek éltök fogytáig tartandó teljes és tökéletes ápolásával megbizni, kik a különben is sok oldalról igénybe vett kormányi segedelem nélkül nem képesek magukról gondoskodni.

Milly szeretet és részvétellel fog ezen ápolás részünkről történni, mire örököseinket is kötelezendjük: arról a magas kormány mindenha meggyőződhetik.

Miért is annak ez iránti határozatát elvárva, tisztelettel vagyunk. Pesten majus 24-kén 1849.

Melly ajánlat következtében intézkedtem, hogy ezen jótéteményben két, arra lehetőleg legméltóbb sérült és tehetetlen honvéd részesítették.

Pesten majus 29-kén 1849.

Irányi Dániel,
t. h. kormánybiztos.

Kedves kötelességemnek tartom bemutatni a közönségnek Balogh Pálné asszonyt, a kit a pesti katonai kórodák főápolónőjének kineveztem. E lelkes honleány fölfogva a nőnem magasztos hivatását, vitéz harcosaink ápolására sietett minden fölszólítás nélkül, és teljes buzgalommal fá-

radozott és fáradozik ma is vitéz hadfiaink gondos ápolásában Forster Amália asszonnyal együtt.

Midőn ezen követésre méltó s valódi önfeláldozással párosított buzgalomukért nekik a kormány és szegény sérült vitézeink nevében őszinte meleg köszönetet nyilvánítanék: egyúttal el nem mulaszthatom figyelmeztetni az illetőket, hogy mindazon kórházi készülétek, anyagok, szerkek sat., melyek a kórházak számára bevásároltatnak, sérült vitézeink szenvedéseinek enyhítésére szolgálván, azokat lehető jutányos áron kiszolgáltatni sziveskedjenek, mert ez által részeseivé lesznek ők is e szép hivatás teljesítésének.

Pesten majus 28-kán 1849.

Irányi Dániel,
budapesti t. h. kormánybiztos.

A volt pesti guerillákhoz.

Ti hozzátok szólok bajtársak, kik velem a kölcsönös bizalom és szeretetben egygyé lettetek.

A rut önzés imádói válhatnak csak el egymástól némán, szótalánul és mogorván, mint a levegő kékjében uszó hideg fellegek; ti a testvéri szeretetben egyesültetek.

Mielőtt szétvonulnátok a fővárosból, le akarom róni, mivel bizalmatoknak tartozom.

Tudjátok, mi sziveinknek olly édes vágya volt, ujjolag is megmaradhatni a mezőn, hol gyermekies örömmel iparkodtunk koszorukat szedni érdemvirágokból, nem teljesülhetett.

Szemere miniszterelnök hozzánk küldött nyílt rendeletében azt fejezte ki, miszerint: a hazának többé szabad csapatokra szüksége nem levén, megvárja a haza nevében, hogy valamely rendes zászlóaljhoz csatlakozzatok.

E rendeletben elvágatott előttem az utóább is fáradozni rokonszenveikkel találkoztott csapatalakítási tervem kivételében; mi által föl vagyok mentve egyszersmind e lapok 26. számában tett ígéretem teljesítésétől is, miszerint a guerilla-csapat teendőiről és törvényeiről ígértem szólni.

Barátim! halljátok, hogy a messze északon zugás hallatszik, mely pusztító zivatarban édes hazánk felé akar közelgeni.

A muzska akarja megkísérteni, mint erősebb gyermeke a sátánnak, szabadságunk fáját ledönteni.

A muzska, kinek keblében megfagyott a szív, hol a kegyelet és irgalom virágának nem lehet felvirulnia.

Kinek lelke olly hideg, mint a jégtenger fölött süvöltöző fuvalmaké.

Kinek országa egy óriás-temető; kinek lakosai élő halottak: a muzska akar hazánkra rontani.

Uj ellenség akarja az előbbtől megkezdett irtózatot szándékot teljesíteni.

Uj ellenség jó, hogy kiírta közlünk az üdvözület szent vallását, hogy letarolja a tudományok virágzó mezejét, hogy megfagyassza a gondolatot, hogy szétszaggassa közöttünk a szeretet lánczait és elfojtsa ajkainkon a hangot.

Uj ellenség jó, hogy elszakítsa a fiut apjától, a testvért testvérétől, a rokonát rokonától, a barátot barátjától, hogy lerontsa az egyetértés tem-

plomát, s helyére emeltesse imádásul az egymás iránti gyűlölség bálványát.

Uj ellenség jó, hogy a kinpadokat állítson számunkra, hogy hőhérokat hozzon, kik a halál munkáját végezzék közöttünk, hogy élő holtakká tegyen bennünket is.

Emlékezzetek meg, hogy guerilla voltatok; ti is, mint számtalan testvéreink, előharcosai azoknak, kik a szabadság és igazság országát hivatvák a földön megalapítani.

A pesti csatár, a pesti guerilla elismerést vívott ki magának.

Egy honfi, egy polgár mit is kívánhat többet elismerésnél, mert betöltte kötelességét?

Vétkes, ki kötelessége teljesítéseért többet kíván; bűnös, ki nem teljesíti azt:

Elmentetek ti is bajtársaim a harcmezőre, hogy mint testvéreitek honszerclomtól lángoló kebletekkel gátot vessetek a rohanó ártnak, mely ezredéves szabadságunk fáját készült megdönteni.

Ismerétek az áradat romboló hatalmát, előtettek állott a vész egész nagyságában, és ti mégis elmentetek.

Lett volna bár a vész százszor rémletesebb, nem kellett több, mint tudnotok azt, hogy haldokló anyátokat a szeretett hont veszély fenyegeti, és ti sietve mentetek a legnagyobb áldozatra elkészülten.

A félelem maga félt tőletek; a bátorság bennetek testesült meg.

Mi lelkesített, mi bátorított föl benneteket, mi gyomlálta ki utolsó szálat is szivetekből a félelemnek?

A honszerelem...

A fiui szeretet lehangosabban szokott nyilatkozni a haldokló szüle ágyánál

Eljöttek az irigység miatt elsárgult szomszédok fekete gyászban, hogy élve megköttözzenek, hogy megássák sirodát és eltemessenek imádott kedves hon!

De mintha megnyíltak volna az elhunytak sirjai, és föltámadtak volna a rettegett apák, zajongás keletkezett mindenfelé, zajgása faldnak, kik fölkeltek, hogy elűzzék az irgalomra nem született szomszédokat, hogy viraszszanak fölötted, hogy védelmezzenek.

A honszerelemre, mely benneteket a harcmezőre vitt, mely félelmet nem ismerő elszántságot öntött szivetekbe és erőt adott karjaitokba, a honszerelemre szólítalak föl benneteket bajtársak, feleljetek meg a haza várakozásának.

Legyetek ismét fegyveres védői a hazának.

Keressétek fel egymást, adjatok kezet egymásnak és esküdjétek fel ujonnan szabadságharcosokul.

Legyetek a hazának és magatok között egymásnak védői mindenben és mindenütt.

Ne hagyjátok el egymást.

Válasszatok ki egy zászlóalj, hová besoroztatni kívántok. Legyetek azok ismét, a mik valátok, ne kívánjatok urak lenni testvéreitek és barátaitok felett, mutassátok meg, hogy nem rang-, vagy dicsőségvágy az, miért harcolni mentetek, hanem a szeretet szent kötelességét teljesíteni akaró kívánat.

Legyetek, miként valátok, testvérek egymás

között és nem lesz vész, nem lesz nyomor, nem lesz bármi rossz, melyet elviselni ne bírnátok.

Nem szólítalak fel a régi apák dicsőségére. Nektek arra nincsen szükségetek, kik úgy szeretik hazájokat, mint ti, nem szorulnak biztatásra.

Örökre szemetek előtt lebegjen a kedves hon, ha szenvedtek, érte szenvedtek, ha a legnagyobbat, élteteket, áldozták fel, ő érte áldozták azt.

Én ott leszek, ha bár messze is töletek, ha a vészfelhő ujonnan feltornyosul.

Isten veletek.

Romhányi Máté.

Tiszti előfogat és élelmezés Jász-kunágon.

(Ha igaz, ne baragudjál;
ha nem igaz, csáföld meg.)

Előfogat. E cím alatt használták a kerületi tisztviselők a városok lovait s kocsiját éjjel úgy mint nappal, köz és saját ügyben, innen és túl az operentian; e miatt kellett a városoknak minduntalan kocsikat lovakat ujtani, mert kiméletnek, irgalomnak helye nem volt, kitzúzte a tisztviselő, hogy honnan meddig, s hány órára, a többi a szegény lovak dolga volt és az ostoré, ez egy baj volt a sok közül, másik az

Élelmezés. A hajdanai tisztviselők hizlalója. Pirulva gondol vissza a becsületes kebel, hogy lehettek művelt emberek, kik a városok nyakáni elődést életfeladatnak tekintették, kik egy helyen heteket töltve, naponkénti értekezést tartottak az előjárókkal az e n d ö k felett. A későbbiekről, mintegy másfél évtized óta ezt nem mondhatni; de volt egy sáskasereg, melly az érkező tiszti rovására magának jó napokat csinált, ez volt a másik baj, mellyen segíteni kelle.

A mult novemberi közgyűlés el is törölte ezen két rovatot, s helyébe a tisztviselőknek rendszeres fizetést rendelt.

Mi nem vártunk tökéletes javítást; mert tudtuk, hogy alkotói nagyrészt érdekelve vannak, az önérdék pedig a cselekvények rugója, és a gondolkodás formálója. Ki maga rendel magának fizetést, nem mindig szokott fősvénykedni; s itt úgy történt. Mondhatja ugyan valaki, hogy a közgyűlés nagyrészt képviselőkéből, csak egyrészt áll tisztviselőkéből; de ez, miután nem a külső forma, hanem a morális hatás ér valamint, csak azó szerint igaz, és nem valódilag; ámitásnak megjárja, egyébnek nem. A tisztviselő érti, mit tesz, de hallgat, a hol érdeke kívánja; a képviselők közt is megjárja egynéhány, de ezeket is vagy a nagy többség, vagy a jövődó kilátás elnémitja, a képviselők nagy többség pedig vezetetik a helyett, hogy ellenörködnek, s számuk egészen hatálytalan.

Illy conjuncturák közt tehát nem is várók valami nagyon jót, de a megkészült civillistánál mindezek daczára is jobbat vártunk. És midőn az megszületett, önök tisztviselők örültek, mi nem; midőn pedig Illési kormánybiztos által megsemmisítetteti, fájt önöknek s nekünk jól esett, nem azért, mintha mi valaki fáradságát, költségét ingyen kívánók, mentesen isten! hanem azért, mert

önzebeinket apasztani azért, hogy önöké hizzék s a krajczáros kováért garast adni csupa kegyeletből nincs kedvünk.

Azért hát ne szánják önök ezen eltörölt rendszeret, melly különben sem olly remek mű. hogy helyébe jobbat ne lehetne alkotni; vagy tartásuk fen, ha úgy tetszik, hisz önöké a ha alom; de higgyék el, hogy sem alkotóját sem fentartóját nem fogja holtuk után nyomni az érdemoszlop terhe, míg e rendszer súlya bennünket igen is nyomni fog.

Vagy ha már olly igen szerelmesek önök e műbe, mutassák meg legalább a bizonyos adatot és helyes alapot, mellyre építették, mert a mit a liszta fölébe függesztettek, az eddigi előfogatok, s élelmezések öszvegét, s az abból történt levonásokat, az csak fővény, mellyre 18 ezer pengő forint kiadást basirozni képtelenség, multból jövődőt, visszaélések tömegéből javítást, setédből világost készíteni nem lehet. Önök ezen categorice felállított rendszeres fizetéssel nem azt nézték, hogy a tisztviselő költsége és fáradsága érdem szerint térüljön meg, mert akkor azt kellett volna tenni, hogy a ki többet dolgozik, hivatalból többet utazik és többet költ, annak több térüljön meg, szóval: a categoriát munka és érdem szerint állítani fel, nem pedig hivatalos fokozathoz képest: hanem oda czélozván, hogy a közpénztárnak bizonyos és meghatározott kiadást eszközjenek, s a visszaélést gátolják, ezzel egy szép sine curát állítottak fel; heverőt és dolgost, halogatót és szorgalmast, tevőt és nem tevőt egyiránt fizetvén, jutalmazák a heverőt, büntetik a szorgalmast, s utat mutatnak arra, hogy a jó is így gondolkozzék: ha teszem is, ha nem is, egyaránt fizetnek, tehát nem teszem. Innen van, hogy főbb tisztjeinkből egyet sem látunk, pedig főleg illy időkben p. o. egy fő, vagy al, vagy k. kapitányi körút, megjárna ébresztésül és biztatásul. Ila-nem ezzel természetesen a civillist fogyna, pedig az annál jobb, minél épebben marad a zsebben; tehát adieu kerület-, kör-út, és magadra hagyott nép. Ki nem látja, hogy itt a czél fel van cserélve az eszközzel?

Ismételjük, ne sopánkodjanak önök a hiányos mű megsemmisítéséért. Utazzanak, míg a zavaros idő tart more patrio a községek járműin és költségein, ugyis vajmi kevés most a hivatalos utazás! a csenedesbb idő beálltával pedig dolgoztassanak ki másokkal, az érdekeltek kizárásával, egy jobb rendszert. Mostanig pedig, ha ki mit költött fuvarra és utra, mutassa be hitelesen, s téríttesse meg magának, csak fuvarbért és élelmezési taxát ne követeljenek 4 hónapi hivatalos semmit-tevésért, melly idő alatt a kerületi közigazgatás egy részt megakadva, másrészt elbarbarciánusodva minden esetre heverőben volt, mert ez a közpénztár és annak terheit viselő népelleni bűn lenne!

Ha pedig újabb fizetési rendszert készíttetnek, ne legyen az korcsmárosszámadás, ki egy lúdczombért az egész lúd árát követeli, a mi a kocsin, lovon saját gazdasági ügyekben romlik és kopik el, ne róják fel a közönségnek, ne kívánjanak minden évben egy fogatot nyerni a közpénztáron: hanem legyenek méltányosok, és az önérdék némuljon el a valóság és tiszta hazafiság előtt, tanusítsák ezt tettel is. A haza nem kíván

önöktől egy lépést is ingyen, viszont önök se kívánjanak egy krajczárt is hiában.

Elvárjuk, mit tesznek önök.

A nemes resignatio mindegyiküktől méltó elismerést, a zsarolás méltó megrovást fog szülni, és ha ez kevés: bővebb téren is.

* * *

E zikk a nálunk (Kun-Sz.-Miklóson) circulált „Független“ című politicai lapba volt beszerkesztve; de mivel a kör szűk volta miatt csak kevesen olvashatták az illetők közül: czélirányosnak tartottuk nagyobb közönség elébe hozni; szerzője, ki birtokunkba juttatta, hisszük, nem fog haragudni, miután nevét szőnyegre nem hoztuk.

Kisbéri László.

Kecskemét majus 25.

Olvastam szeretett Görgei tábornokunk felszólítását a pesti polgárokhoz, hogy bármit a budai várból elhoztak, vagy a katonaságtól megvettek, visszaadják, de nem tudta ám a vitéz tábornok, hogy Budára még más városokból is felmentek lopni.

Igen, ketten tőlünk is felmentek lopni. E gyönyörű két mákvirágnak neveik: Bu... J. és Gy... P.

Ugy, ugy, szép uraim! önök felmentek és várták Buda bevételét, de nem hazafui szeretetből, hanem hogy onnét lophasanak.

De azt a bölcs vezér visszaköveteli.

És ha hirlapilag nem lesz közölve, hogy önök mindent visszaadtak, majd neveiket egészen kiírom.

Bu... J. ellopott egy kétesdű puskát, mellyet mihelyt haza ért, 120 p. ftért kértek tőle, egy kardot, két nyeret, egy földgömböt, s meg többet is.

Gy... P. ki azonban egy kissé okosabb volt, nem fecsegte ki, hogy mit lopott, szinte hozott nyeret, egy kapitányi csákót és valami látesőfélét, melly nem kis értékű.

De az első még abban valami dicsőséget gondolt, mert midőn a kavéházban fenszóval dicsekednék, hogy mennyit lopott:

„Hiszen én is vehettem volna“, szóla egy ifju.

Mit hősünk meghallván, teli torokkal kiabálta: „Én nem vettem, ön hazudik és nem becsületes ember, míg be nem bizonyítja, hogy én vettem.“

„Tehát lopta“, lön az egyszerű válasz. És hősünk elkezdé a nagy történetet, hogy egy csapat tisztnélküli honvéd mint választá őket meg vezéreknek, mivel látták, hogy tisztek (bizony önök pofából, ostobaságon kívül, mítsem lehet kiolvasni) és ugy másztunk be a falakon.

Oh hatalmas Mars! bujj el szégyenletedben! még a mi vitéz honvédeink ezt a két oktondit vezéreknek választák!!!

— Várasunk igen élénk, utczáin hemzseg a sok ujoncz, mind derék szálas fiatalok. Istennem! ha az ember végig néz rajtuk, mindig eszébe jut, hogy nem veszhet el azon hon, mellynek fiai illy lelkesen sietnek honuk védelmére.

Itt van a 16-dik számú huszárezrednek is egy része, mind igen derék fiatal és huszáros kinézésűek.

Szili Jenő.

Horvátországi hírek.

A „Südslavische Zeitung“ egy pár száma jutván kezeink közé, azokból a következőket tartjuk érdekesnek curiosumképen közölni:

Ápril 30-káról Zágrábról írta magának a lap, hogy a nagy bán Jellachich Eszék alatt 30,000 fegyverrel táboroz a vár védelme miatt. Vetter magyar tábornok ellen ugymond, a ki Földvárnál átkelt a Dunán, Burits dandára vitézül dolgozik. Varasdon van a tartaléksereg, mely Pettaunál fog összevonatni. — Szép kilátások a győzelemhez, ilyen aztán a folytonos előhaladás a rebelisek megsemmítése végett. — A nagy bán továbbá összeköti magát a szerbökkel. Rajta, majd gondoskodnak erről vezéreink, hogy az egész nagyszerű operatio valahol a holdvilágban történhessék meg. Zágrábra mindig várják Dalmát- és Olaszhonból a sok grünczert, naponként be-marschiroztatnak egyegy csapatkát, de az az átkozott harmincezer sehogy sem akar kitelni. Offensiv működést is ígér a levélíró, hanem csak azon esetre, ha majd az orosz ott terem. Hadd várják meg a jámborok.

Sziszekre az egész erdélyi generalcommando szerencsésen megérkezett a hadi pénztárral (a melly hogy üres volt, kétségtelen) nem különben egy csomó érdekes irománnyal (!) régi oklevelek el s a mit még el nem vettek is, utánuik küldjük, ha annyira szeretik) sat. illy rongyokkal.

Karlovicznál folyvást a szerbek győznek a magyarok ellen, kikből teménytelenek hullanak, míg a szerb ötével hatával sebesül meg. A magyar epionokat egyre fogdozzák és lövetik — valahol képzeletükben.

Ugyanezen lap Pestről közöl egy levelet, mellyben az april 24-ki retirada meglehetősen leiratik. Hogyan égett a hajóhid, melly nemcsak a tulbuzgó magyarokat, de a legschwarzgelbérzelműbb budaiakból is többeket elkeserített. Az egész a horvátok vandalismusának tulajdonítják. Megírja, hogy a huszárok érkeztek Budára hallatszának az éljenek, és látták, mikép ölelkeztek az örjögő pestiek örömeiben.

Elmondja egy másik tudósításában, minő irtoztos a magyarok fanatismusa, sőt ugymond a más ajkuaké is, határt nem ismerve tört ki örömeük a magyar seregek közeledtével, olly öröm volt ez, mit kifejezni lehetlen. Az ujonczokat — ugymond — egyes városok czereknént adják a magyar sereghez, az egész ifjuság mind fegyvert fog, hogy a tricolor alatt harcolhasson. A magyar bankjegyek ujra teljes értékükben forognak sat. —

És ennyi lelkesültséget midőn bevall, mégsem tesz le szándékáról a közlő, hanem reméli, hogy Radecki modorában folytatandó harcuk mindent helyrehoz. — Csak reméljétek!

Curiosumnak ennyi elég.

Pest majus 29-én.

Fővárosunk mind inkább élénkülni kezd, a forgalom neki indult, mint a szabadság fesztelen napjaiban várható. A vendéglők tele vannak vidékről jöttekkel, kik látni akarják a felszabadult és Budát, látni Pest legszebb utcáinak romjait, hogy új gyűlölséget szivjanak az áruló dynastia ellen. Sok rombolás már kilgazittatott, csak a leégett házak tetől nincsenek meg és az erősen meglukgatott falak hálózata tátong a néző elé. Mire kormányunk Pestre jó, már több háznak sérülése eltűnend. A megkárosultak azonban nem panaszkodnak, egy szócskával sem kérnek pótlást, sőt inkább örömeik kimondhatlan, hogy rontóik megbószultattak a magyar honvéd vitézsége által.

— A hadügyministerium hivatalnokainak, mindjárt a várbevétel utáni napon megparancsoltatott, hogy minden pillanatban készen tartsák magukat az indulásra.

Az összes kormány, és országgyűlés, debreczeni hírek szerint, junius 10-ke körül volna Pestre érkezendő.

— A fegyvereket beszédő bizottmány ellen sok panaszt hallunk. Soknak fegyverét meg sem becsülik, mert a becsülő néha sétálni méltóztatik, mikor szükség volna reá. A többi ott működő urak is órákig antichambrozottatják a fegyvervivőket, mintha isten tudja, minő sok foglalatossággal volnának elhalmozva. A nyugtatványokat sem ártana kielégíteni rögtön. Még a decemberi napokból is láttam nyugtatványokat. A kormány gondja, hogy szigorú vizsgálatot tartson a netáni visszaélés fölött, és a nyugtatvány előmutatóit elégíttesse ki minél előbb.

— A budai ostromban megsebesült honvédek részére szerkesztőségünknek adakoztak:

Varga Ferencz 2 p. frt; Ficzek Károly 2 p. frt; Ebstein Ernestina tépetet és sebkötőt.

— A pesti szabad portyázó csapat tagjai 137 23 pfgó krjával 52 frt. 30 krt. pengőben tettek össze, melly összeg ugyane csapat tisztí kara által 60 pfgó forintig egészítették ki, ezt Budavár ostromában sebesült honvéd bajtársaink közti kiosztásra ajánljuk, s önnek, illető helyre szolgáltatás végett kezébe adjuk. Pest, majus 26. Oroszhegyi Jósza, őrnagy.

— Nagy testvérek a sebesültek részére tépet, a hadsereg számára pedig puskatöltényeket küldöttek.

HIRDETÉSEK.

3—1

A NÉP BARÁTJA

czimű folyóirat

1849-diki majus és junius havi számaira 40 ezüst krajczárral és juliustól december végeig 2 ezüst forinttal lehet előfizetni Pesten a kiadóhivatalban **Magyar Mihály** könyvárusnál a ferencziek terén 410-dik szám alatt (az egyetem- és kalap-utca sarkán) és vidéken minden álladalmi postahivatalnál. —

2—2

Geibel Károly,

pesti könyvárusnál megjelent és kapható:

Új kimerítő

magyar-német és német-magyar

ZSEBSZÓTÁR,

minden rangnak használatára.

Legújabb helyesírás szerint, minden elfogadott új magyar szavakkal bővítve.

Irta

Dr. Bloch Móricz,

oktató és a Magyar tud. társ. tagja.

Két kötetben. 2-ik javított és bővített kiadás. 4 frt. p. p.

3—2

Lipótvárosi fő-ut (Hochstrasse) 30. szám alatti házban 5 és 13 szobák egészben, de részletesen is kiadandók.

3—2

Egy 4 éves 15 markos, seregély-szurke csikó, sertéskereskedő-utca 1374. sz. alatti, Barányi-féle házban a legillendőbb áron kapható. Értekezhetni a tulajdonosnál.

A legjobb hajnövesztő és hajvést gátló kenet.

Úgy a szőke, pirók és ősz haját, barkót és szakált sötétre színező miséggel is, ujra készülvé kapható. Pesten: Nádorutca. 208. sz. A hátsó 1-ső emeletben sz. 12. köcsögje 1 és 2. pf.

ÁRVERÉS.

A megye házában, a komlókert irányában kapu fölötti második emeletben, jövő csütörtökön, vagy is e folyó hó 31-dikén délutáni 3 órakor egy zongora, egy stock-óra, és többféle romladozott de használható házi bútorok fognak árverés útján kész pénz-fizetés mellett eladatni.

Olvasztott jó tehénvaj.

A nagy-hid-utcában 674. szám alatt levő házban van 9—10 mázsa olvasztott jó tehénvaj eladó; a venni szándékozók jeltensék magukat ugyanazon házban levő papiroskereskedésben Filtsó-testvérek czime alatt.

A „Két pisztoly“ czimű kávé- és vendégházat ujan rendezvén, mind a t. cz. városi közönség, mind a t. cz. utazók kívánatait lehető legjutányosb áron kielégítendő, pontos és kész szolgálatomat ezennel tisztelettel ajánlom.

Haslinger József.

Nemzeti

színház.

Pest, kedden, majus 29-kén, 1849.

DON PASQUALE.

Nagy vigopera 3 felvonásban. Zenéjét írta Donizetti. Olaszból fordította Egressi Benjamin.

Rendező: Szerdahelyi.

Személyek:

Don Pasquale, agg nótelen	Benza.
Malatesta, orvos, barátja	Füredi.
Ernesto, don Pasquale rokona	Stéger.
Norina, fiatal özvegy, Ernesto kedvese	Lovassi Betti.
Jegyző	Petrik.
Szobaleány	Patakiné.
Üdvarmester	Korcsek.
Fodrász	Hubenai J.
Divatárus	Bratka.

Szolgák. Nőcselédek.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-kor.